

mener ikke, at branchearbejdsmiljørådene decideret skal iværksætte forskning; de skal komme med forslag og gode ideer til den brancheorienterede forskning og ikke andet.

Jeg kan jo se på formanden, at jeg ikke når det hele, men så vil jeg slutte med at sige, at vi i øjeblikket er dybt betænkelige ved lovforslaget, som det foreligger. Vi ønsker ikke at påføre det danske erhvervsliv store nye omkostninger. Det er tiden ikke til, og det vil vi ikke medvirke til.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S):

Jeg vil starte med at kvittere for den åbenhed, der trods alt var hos den konservative ordfører med hensyn til de videre forhandlinger, selv om der altså var nogle forbehold.

Men jeg mærkede mig selvfølgelig også den konservative frygt for, at regeringen skal gå hen og lave en aftale med venstresiden i salen i dette spørgsmål, men det er jo helt op til De Konservative, om det skal ske – det er jo De Konservatives lod – men dér vil jeg dog erindre om, at det er vigtigt, at vi lytter utrolig meget til, hvad arbejdsmarkedets parter i enighed siger om disse ting, og det synes jeg i hvert fald De Konservative skulle tænke over, for så sent som i går kunne vi jo her i salen konstatere, at Det Konservative Folkeparti under behandlingen af lovforslag nr. L 154 om organisering af virksomhedernes sikkerheds- og sundhedsarbejde vendte et fuldstændig enigt arbejdsmarked ryggen. Men det er altså De Konservative selv, der bestemmer det her.

(Kort bemærkning).

Kai Dige Bach (KF):

Så må vi jo konstatere, at medmindre der skulle ske det ganske særlige under de kommende forhandlinger, at man skulle kunne nå dét i disse travle dage, som jeg har læst op under ordførertalen, må vi altså sige, at hvis man mener, at det skal ske på en uge og det ikke kan det og det er betingelsen for, at arbejdet ikke skal gøres sammen med venstresiden af salen, så må man altså gøre det sammen med venstresiden, for hvis vi ikke kan nå at få gennemarbejdet det ordentligt, vil vi ikke være med til det.

Anne Baastrup (SF):

Arbejdsmiljøet er et godt eksempel på velfærds-samfundets svaghed, for trods 25 år med en på mange måder dynamisk og fremsynet arbejdsmiljøloven oplever vi alligevel hvert år, at tusinder

kommer til skade på arbejdet. Og så er det oven i købet dyrt for samfundet: 13 mia. kr. om året alene i offentlige udgifter.

Der er altså ikke meget foregangsland i den del af det danske samfund. Der har været mange smukke ord, men vi savner effektive redskaber.

Problemet er, at vi med arbejdsmiljøloven reelt har delegeret en afgørende del af det samfundsmæssige ansvar ud til virksomhedernes ejere, idet arbejdsgiverne har fået pålagt at overholde lovens målsætninger og regelsæt.

På det institutionelle plan er arbejdsmiljøområdet tilsvarende blevet forsynet med en række rådgivende og støttende institutioner, først og fremmest virksomhedernes sikkerhedsorganisationer, bedriftssundhedstjenesterne og branchesikkerhedsrådene, men de rokker ikke ved arbejdsgivernes grundlæggende ledelsesret, og Arbejdstilsynets beskedne antal tilsynsførende kan ikke give det nødvendige modspil.

Det er altså virksomhedernes indsats, der på godt og ondt bliver det springende punkt, som afgør, om vi får et godt arbejdsmiljø eller ej, og SF havde gerne set en arbejdsmiljøreform, der tog hul på dette kerneproblem, men det er altså ikke dagsordenen her i dag.

Men lidt kan også accepteres, og kunne vi blot fra politisk hold få meldt klarere og langt mere forpligtende ud til virksomhederne, medarbejderne og fagbevægelsen om, hvor vi vil hen med arbejdsmiljøet, så var vi da nået et skridt på vejen, og arbejdsministerens forslag har faktisk elementer heraf.

SF ser f.eks. positivt på, at der nu via de nye branchearbejdsmiljøråd lægges op til en langt mere direkte forpligtelse af arbejdsmarkedets parter med hensyn til arbejdet med handlingsplanens målsætninger.

Lovforslaget rummer ligeledes gode ansatser, når det gælder virksomhedernes indsats, idet forslaget om at lade arbejdspladsvurderingerne være et centralt værktøj er vigtigt.

SF så dog gerne, at arbejdspladsvurderingerne blev lagt åbent frem, så offentligheden kunne se, hvordan den enkelte virksomhed forvalter sit samfundsmæssige ansvar for arbejdsmiljøet, for på god liberalistisk vis kunne en jobansøger herved få en reel mulighed for at kende varen, før den pågældende tog jobbet, og den politiske forbruger kunne få et udgangspunkt for sit valg, osv.

Og hvis vi også kunne få iværksat forsøg på BST-området, hvor BST indgår kontrakter med